Lisa Reganová

KRVAVÁ SPÁSA

JSOU VZPOMÍNKY DETEKTIVA JOSIE QUINNOVÉ VÝHODOU, NEBO JEJÍM PROKLETÍM?

COSMOPOLIS

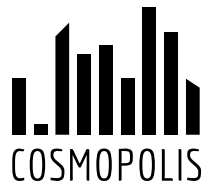
COSMOPOLIS

Lisa Reganová

KRVAVÁ SPÁSA

Lisa Reganová

KRVAVÁ SPÁSA

JSOU VZPOMÍNKY DETEKTIVA JOSIE QUINNOVÉ VÝHODOU, NEBO JEJÍM PROKLETÍM?

COSMOPOLIS

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy
Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy ***bude trestně stíháno****.*

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou bez souhlasu nositele práv zakázány.

SAVE HER SOUL

Copyright © Lisa Regan, 2020
Translation © Kateřina Elisová, 2024
© Grada Publishing, a. s., 2024

Z anglického originálu *Save Her Soul*, vydaného nakladatelstvím Bookouture v roce 2020, přeložila Kateřina Elisová
Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová
Redakční úpravy Monika Jitřenková
Korektura Julie Gonzálezová
Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007
Obálka Ondřej Mikulecký

COSMOPOLIS

Grada Publishing, a. s.,
U Průhonu 22, Praha 7

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2024
jako svou 9755. publikaci

Tisk CPI Moravia Books

ISBN 978-80-271-7546-8 (ePub)
ISBN 978-80-271-7545-1 (pdf)
ISBN 978-80-271-3745-9 (print)

Věnováno Mattymu a Jane,
bez nichž bych tuto knížku nikdy nenapsala.

KAPITOLA 1

Obličej detektiva Josie Quinnové bičoval déšť. Zpod helmy se jí z culíku uvolnily prameny černých vlasů a lepily se jí na kůži. Nafukovací záchranný člun Achilles se zmítal v rozbouřené vodě, což způsobilo, že se jí začal zvedat žaludek. Ohlédla se za sebe a viděla, jak se její kolegyně, detektiv Gretchen Palmerová, pevně drží jednoho z lan připevněných k bokům člunu. Její tvář měla bledě zelený odstín.

„Jsi v pořádku?" Josie křičela, aby ji bylo přes hukot motoru a vody slyšet.

Gretchen přikývla a mávla rukou do vzduchu, aby naznačila, že mají pokračovat. Za Gretchen seděl Mitch Brownlow, člen pohotovostní služby města Denton. Mitch překročil šedesátku, byl prošedivělý, ale čiperný, a záchranných akcí na vodě se účastnil už čtyřicet let. Ani jedné z nich nevěnoval pohled a řídil člun dál do záplavové zóny na východní straně Dentonu.

Na vlnách plavala velká větev a hnala se k nim děsivou rychlostí. Josie se připravila na náraz, ale Brownlow kolem ní zkušeně proplul a jeho odhodlaný, ale klidný výraz ani na zlomek vteřiny nepolevil.

Do kompetencí policejního oddělení v Dentonu běžně nepatřilo pomáhat během záchranných prací při povodních, ale město –

a velkou část okresu – v posledních dnech silně postihly jedny z nejhorších záplav v historii. Nevelké město leželo v centrální části Pensylvánie, zasazené mezi několik vysokých hor. Většina jeho obyvatel a podniků se soustředila v údolí poblíž břehů jednoho z ramen řeky Susquehanna. Zbylí obyvatelé žili roztroušeně podél klikatých horských silnic. Denton se rozkládal na ploše pětašedesáti kilometrů čtverečních, ačkoli většinu tvořily hornaté zalesněné oblasti. Po extrémně teplé zimě, po níž následovalo dlouhé období dešťů, zůstala zem podmáčená a měkká. Pak přišlo několik dní prudkých lijáků a bouřek. Susquehanna a její přítoky se rozvodnily na alarmující úroveň a voda pohltila většinu města. Mnozí obyvatelé museli opustit své domovy a nyní žili v provizorních podmínkách v aulách městské střední školy. Když už se zdálo, že posádky pohotovostních složek záplavy zvládají, přišel další déšť a povodeň zachvátila další části města. Snad jediné, co Dentonu během této katastrofy přálo, bylo teplé počasí. Blížil se konec května a teploty už několik týdnů nespadly pod jednadvacet stupňů.

Dentonské policejní oddělení se snažilo asistovat městské pohotovostní službě a bylo silně přetížené. Situace vyžadovala podporu všech. Hlídky, které pracovaly dvojnásobek až trojnásobek přesčasů, se pokoušely pomáhat obyvatelům, ochránit evakuované domovy a bránit lidem ve vstupu do záplavových oblastí. S takovým množstvím domů a podniků pod vodou se zatopené oblasti zaplnily nejen sutinami, ale také škodlivými látkami. Josie a její kolegové z vyšetřovací jednotky – detektiv Gretchen Palmerová, detektiv Finn Mettner a poručík Noah Fraley – také zasahovali všude tam, kde bylo potřeba. S tak velkou částí města pod vodou nemuseli vyšetřovat

příliš zločinů. Po strašlivých záplavách v roce 2011 starostka Tara Charlestonová utratila velkou část městského rozpočtu za vybavení pro zásah během budoucích povodní. Denton byl připravený lépe než většina oblastí ohrožených povodněmi v Pensylvánii. O několik let dříve, poté, co starostka nový rozpočet navýšila o částku určenou na výcvik pro policisty, se Josie a Noah zúčastnili kurzu záchrany v tekoucích vodách. Mettner získal kvalifikaci ještě před nimi. Pro jednou Josie souhlasila s rozhodnutím, které starostka udělala.

Gretchen na oddělení přijali až dlouho poté. Byla jedinou v týmu, která neměla zkušenosti se záchrannými akcemi na vodě, ale když prozradila, že má za sebou splavování na divoké řece, Brownlow trval na tom, aby se přidala. „Může pomáhat vytahovat lidi do člunu, ne? Kromě toho bude přivázaná." Z městských zásob jí někdo sehnal speciální suchý oblek a helmu, které si mohla vzít na sebe, a vyrazili.

Dnes museli zachránit starší ženu, která uvízla na verandě svého domu v severovýchodním Dentonu. Na Josiině rameni se ozvala vysílačka. „Člun dva devět dva je na cestě k Hempstead Road."

Brownlow odpověděl: „Rozumím. Člun tři sedm jedna je už na cestě. Předpokládaný příjezd za pět minut."

„Sejdeme se tam," zapraskal hlas druhého muže.

Hempstead Road se nacházela na okraji města, v bloku starých domů, které stály na úpatí malého kopce. Dva bloky východně tekla říčka Kettlewell, malý rybářský přítok, který se jen zřídkakdy vylil z břehů. Toho rána však na Denton spadlo několik centimetrů deště během pár hodin, což způsobilo bleskové záplavy, které zatopily i jednotlivé domy v Hempsteadu. Všichni rezidenti se evakuovali

sami s výjimkou jednoho. Tím byla starší žena jménem Evelyn Bassettová, které se nepodařilo dostat se do bezpečí ještě před povodní. Před chvílí zoufale volala na tísňovou linku 911. Stav nouze ohlásil i reportér, který přelétal nad oblastí ve zpravodajském vrtulníku. Oznámil, že žena stojí na verandě, ale že voda rychle stoupá. Všechny ostatní záchranné čluny zasahovaly na jiných místech ve městě, což znamenalo, že se na pomoc paní Bassettové vydali Brownlow, Josie a Gretchen. Člun 292 evidentně ukončil svoji záchrannou činnost jinde právě včas, aby jim mohl asistovat.

„Pozor!" vykřikla Gretchen. Ukázala přímo před sebe, kde se ve víru mezi dvěma stromy nakupila velká hromada odpadu. Uvolňovaly se z ní kusy a odplouvaly po proudu pryč v rudých, bílých a modrých záblescích.

„Zatracené cedule!" poznamenal Brownlow. „Ostře doprava!"

Josie a Gretchen se vrhly na pravou stranu člunu, zatímco Brownlow s námahou kormidloval kolem hromady. Josie sledovala, jak se těsně vyhýbají cedulím s nápisem *Dutton starostou*, za kterými následovaly tabule hlásající *Charlestonová starostkou*. S úlevou si oddechla, když je minuli.

Za dva týdny proběhnou volby na post starosty a Denton byl v obležení plakátů jediných dvou kandidátů – úřadující Tary Charlestonové a jejího protikandidáta, který byl zároveň jejím sousedem, Kurta Duttona z Dutton Enterprises, developerské společnosti zabývající se komerčními nemovitostmi. Po městě se šuškalo, že Dutton má nebezpečně blízko k tomu, aby sesadil Charlestonovou, která funkci starostky zastávala téměř deset let. Během záplav problém s cedulemi spočíval v tom, že byly připevněné k pozinkovaným

ocelovým kolíkům o průměru téměř čtyř milimetrů, které mohly být v prudkém proudu nebezpečné pro nafukovací záchranné čluny i pro všechny osoby ve vodě.

Následovaly zvuky rotorů rozrážejících vzduch nad jejich hlavami. Člun prudce klesal, jak s nimi Brownlow směřoval k Hempstead Road. Chybělo asi šedesát centimetrů, aby zelenobílá cedule oznamující název ulice zmizela pod vodou. Kolem nich se řítily další věci – větve, klacky, různé předměty z domácností a něco, co vypadalo jako střecha auta.

„Tady je to vážně zlé," poznamenala Gretchen, když uviděli posledních několik domů v Hempsteadu, za kterými se řítila další voda. Josie věděla, že tam předtím byl les. Teď ale z vody vystupovalo jen několik korun stromů, jejichž vřetenovité větve se napínaly vzhůru k šedé obloze plné naditých mraků. Josie zamrkala, aby se zbavila vody v očích, a znovu se zadívala do propasti. Napadlo ji, jestli tady něco zůstane, až voda opadne.

Listy rotoru zpravodajského vrtulníku nad nimi způsobily v proudu vody zploštění a Josie cítila tíhu, jak ji vzduch v člunu tlačil dolů. Vzhlédla a uviděla černou helikoptéru s písmeny *WYEP* vyvedenými jasným žlutým písmem na jejím boku. Jednou rukou jim pokynula, aby se vzdálili, a o několik vteřin později vrtulník vystoupal trochu výš.

Gretchen se přisunula k Josii a ukázala doprava. „Támhle," zakřičela.

Povodeň zaplavila předzahrádky a verandy domů. Poslední stál dvoupodlažní domek s hnědou omítkou, jehož střechu verandy držely tenké čtvercové sloupky z bílého plastu. Na jednom z nich

uvízlo několik cedulí s kandidáty na starostu. Kolem dalšího pevně ovinula svoje hubené paže Evelyn Bassettová. Její štíhlý obličej byl šedivý, bílé vlasy se jí přilepily k lebce.

Kolem ní se řítila voda a sahala jí až k podpaží. Brownlow k ní manévroval člunem tak blízko, jak se jen odvážil, ale ruce jí už po sloupku klouzaly.

„Už se dlouho neudrží," zakřičel na Josii. „Vytáhněte házecí pytlík."

Josie se snažila najít na kovové podlaze člunu těžký červený pytel s patnácti metry jasně žlutého záchranného lana. Josie pytel rychle rozepnula, vytáhla několik desítek centimetrů provazu a smotala ho v ruce, kterou neházela. Zatímco se zabývala házecím pytlíkem, Brownlow řídil člun po proudu a dál od paní Bassettové, protože předpokládal, že ji brzy strhne proud. A měl pravdu. Paže paní Bassettové se odtrhly od sloupku a proud ji táhl pryč. Josie se s pytlem v pravé ruce postavila a rozkročila nohy, aby udržela rovnováhu.

„Nezapomeňte," vykřikl Brownlow. „K a přes. Nesmíte minout."

„K a přes," zamumlala si pro sebe. Srdce jí bušilo v hrudníku, když viděla, jak voda starou ženu prakticky pohlcuje. Spodem hodila pytlík směrem k paní Bassettové. Mířila mimo ni – nebo přes ni –, ale zároveň přímo do její cesty, aby žena mohla lano popadnout, jakmile k ní dorazí. Pytlík přistál dokonale, několik desítek centimetrů před její hlavu, a jasně žlutý provaz jí dopadl přes rameno. Proud ženu unášel kolem lodi. Jednu ruku natáhla vzhůru a chytila se lana. Josie si rychle omotala konec lana kolem pasu.

Brownlow zařval: „Dejte ten konec Palmerové! Udělá vám kotvu."

Josie podala konec lana Gretchen a klekla si. Naklonila se přes okraj člunu, aby získala stabilitu, a snažila se přitáhnout paní Bassettovou směrem k nim.

Ženina hlava se kývala nad hladinou a pak zmizela pod vodou. „Neudrží se," vykřikla Gretchen.

Josie se podívala na Brownlowa a během okamžiku viděla, že souhlasí – proud se valil příliš rychle a paní Bassettová byla moc slabá na to, aby se udržela na laně tak dlouho, aby ji mohli vytáhnout do člunu. „Do vody, Quinnová!"

Josie zkontrolovala lano, kterým byla přes záchrannou vestu připoutaná ke člunu, a nejistě se postavila, protože se člun pod ní prudce houpal. Ponořila se do vody a plavala směrem k paní Bassettové. Žena máchala pažemi a provaz už někde ztratila. Hlavu měla zaklo-něnou, ústa otevřená a nasávala vzduch.

„Po… pomozte mi," zajíkavě volala na Josii, když se k ní přiblí-žila na několik metrů.

Josie plavala, jak nejrychleji mohla, vděčná, že se pohybuje po směru toku, protože nemusela bojovat s proudem. Když se dostala blíž, natáhla ruku. Paní Bassettová se po ní napřáhla a prsty sevřela Josiino zápěstí právě ve chvíli, kdy kolem nich proletěla velká vě-tev. Narazila Josii do ramene a odrazila se od hlavy paní Bassettové. Žena zmizela pod hladinou. Josie se vrhla dopředu, prsty hledala cokoli, čeho by se mohla chytit. Tahle žena tady přímo před ní ne-zemře. O prsty se jí otřelo něco tvrdého a kostnatého a to zachytila. Rameno, jak si uvědomila ve chvíli, kdy její vlastní tělo náraz vody přitiskl na paní Bassettovou a hnal je obě po proudu. Josie po hmatu zajela pažemi do podpaží paní Bassettové, zaklonila se a vytáhla ji

z vody. Paní Bassettová se zády opírala o Josiinu hruď a záchranná vesta je obě držela na hladině. Josie svírala ženu tak pevně, jak jen to šlo. A zaplavila ji úleva, když uslyšela její zakašlání.

„Jen klid. Držím vás."

Otočila hlavu a viděla, jak Gretchen táhne její úvaz zpátky směrem k lodi. Zpravodajská helikoptéra se znovu spustila níž, nějaký muž visel z boku v postroji, kameru namířenou na ně. Poryvy vzduchu se přes ně nepříjemně přelévaly. Josie si jen matně uvědomovala nový zvuk, hlučnější motor lodi, která přijížděla z opačného směru, než odkud s nimi připlul Brownlow – mířila k nim proti proudu. Loď byla kovová a mnohem větší než Brownlowovo nafukovací záchranné plavidlo. Měla modrou barvu na rozdíl od jasně červených záchranných člunů, které vlastnilo město Denton, což znamenalo, že patřila některému z okolních měst v okrese. Bojovala s proudem a jak se blížila, vyhýbala se korunám stromů. Musel to být člun 292. Když se přiblížil a zastavil souběžně s Brownlowovým člunem, ale blíž k Josii, přeletěl přes palubu záchranný kruh na šňůře a přistál pár desítek centimetrů od Josie a paní Bassettové. Josie jednou paží držela ženu a druhou provlékla do kruhu. Přes okraj lodi se naklonil muž a rychlým střídáním rukou je táhl za provaz k sobě. Josie ho nepoznala, ale měl na sobě uniformu záchranných složek města Dalrymple a jmenovku „Hayes" připevněnou na levé straně uniformy.

„Ráda vás vidím," řekla mu Josie, když vzal paní Bassettovou za ramena. Přitáhl horní část ženina těla, zatímco Josie tlačila nahoru dolní část, dokud ji bezpečně nedostali do člunu. Hayes se okamžitě od Josie odvrátil a nasadil paní Bassettové záchrannou vestu, zatímco

druhý muž v lodi obsluhoval motor. Ten zakvílel, jak bojoval s proudem, aby se udržel na místě. Jakmile byla paní Bassettová v bezpečí, motor se roztočil a člun se rozjel proti proudu zpátky k domům. Gretchen táhla Josii za úvaz, dokud se nedostala dostatečně blízko, aby mohla vylézt do člunu. Brownlow udělal další prudkou otočku a nasměroval svůj člun proti proudu, čímž se přiblížil k Hayesově lodi a obě plavidla se po chvíli ocitla vedle sebe. Znovu viděli dům paní Bassettové a pak i domy ve zbytku ulice.

„Pěkný zákrok," křikl Brownlow na Josii.

Chystala se odpovědět, když se vzduchem rozlehl ohlušující praskot. Všichni otočili hlavy a hledali jeho zdroj.

„To byl hrom?" zeptala se Gretchen.

„To si nemyslím," zavrtěl hlavou Brownlow.

Zvuk se ozval znovu a současně se k nim přihnal další hlomozící příval vody. Josie si s odporným pocitem strachu uvědomila, že zvuky vznikly tím, jak se jeden z blízkých domů posunul a utrhl se od základů.

„To je jeden z těch domů!" zakřičela.

Všichni sledovali řadu domů v Hempsteadu, jejichž verandy byly nyní zcela zatopené. Ozvalo se další praskání a pukání a pak dům paní Bassettové začal klouzat a zpomaleně se naklánět doleva. Jedna strana domu se propadla. Střecha verandy se roztříštila.

„Spadne," vykřikl Hayes a jednou rukou udělal ve vzduchu krouživý pohyb. Obě lodě se začaly vzdalovat od domu, který se zcela sesunul ze svých základů. Propadl se, přední stranou se zhroutil do vody a odplul pryč. Vzhledem k síle proudu se pohyboval podivně pomalu. Hayes se podíval na schoulenou paní Bassettovou, která si

paženi objímala kolena. Josie měla pocit, že slyší Hayese, jak říká: „Vašeho domu je mi líto, madam."

Paní Bassettové se z bránice vydral hysterický smích. Josie ho přes všechen ten hluk kolem nich neslyšela, ale dokázala to odhadnout z výrazu ženina obličeje a třesu ramen, který tlumila záchranná vesta. Všichni na ni zírali, ale její smích neutichal. Josie pochopila, že je to ten druh podivného a nepatřičného smíchu, který občas z člověka vytryskne poté, kdy prožije nějaké trauma. Měla co do činění s mnoha oběťmi traumatických událostí. Ve vzácných případech dotyčného člověka natolik přemohly emoce, že se smál, místo aby plakal. Paní Bassettová nakonec ztichla. V hustém dešti bylo těžké říct, jestli pláče, ale utřela si oči. Josie neslyšela, co Hayesovi odpověděla.

Lodě se prudce kymácely ve vlnách a stále urputně směřovaly proti proudu. Všichni se na chvíli zarazili a zamyšleně pozorovali dechberoucí divokost přírody všude kolem nich.

Na místě, kde ještě před chvílí stál dům, se nyní valila hnědá voda, v níž kroužily sutiny. Vytvářela chvilkový vír, jak se proud hrnul do mezery, která vznikla po chybějícím domě. Na hladinu se vynořil velký kus betonu a odplaval, následovaný několika menšími kusy. Josie zahlédla něco, co vypadalo jako pračka nebo sušička a části trubek, které trčely z vody a proud je odnášel pryč. Když se přívalová voda prohnala kolem místa, kde stál dům, a uvolnila další části jeho základů, objevil se nějaký jasně modrý předmět. Nejdřív se zdálo, že se jedná jen o kus látky, který se třepotá v proudu, držený něčím pod hladinou. Pak se vynořil další velký kus betonu, odplul po proudu a na hladinu se vyhoupla původně schovaná část

látky a ukázalo se, že je součástí něčeho většího. Mnohem většího. Velikosti člověka.

„Sakra, co to je?“ zakřičel Brownlow, když voda předmět očistila, takže byl dobře rozpoznatelný.

„Tělo!“ odpověděly Josie i Gretchen hlasitě.

Modrý materiál byla velká igelitová plachta pevně omotaná kolem obsahu. Josie odhadovala, že není delší než metr osmdesát a širší než šedesát centimetrů. Kolem plachty byla ve čtyřech různých místech ovinutá lepicí páska.

Josie se zvedla na kolena a setkala se s Gretcheniným pohledem. Gretchen přikývla a otočila se k Brownlowovi. „Zajeďte k tomu!“

Pozvedl obočí. „Zbláznila jste se?“

Josie se postavila a opřela se o okraj člunu. „Musíme to vytáhnout. Každou chvíli se to uvolní.“

„Co děláte?“ houkl Hayes do vysílačky. „Jedeme!“

Brownlow promluvil do své vysílačky bezpečně uložené ve vodotěsném pouzdře: „Jde pro to.“

„To nemůžete! Je to příliš nebezpečné. Musíme odjet!“

Josie zatáhla za svůj úvaz a promluvila do vlastní vysílačky. „Chytím to a Gretchen mě může vytáhnout.“

„Ten kluk má pravdu,“ odrazoval ji Brownlow. „Je to příliš nebezpečné.“

Hayes je pozoroval z druhé lodě.

Brownlow dodal: „Ani nevíte, jestli je to tělo. Zatím jenom víte, že je to plachta.“

„Je to tělo,“ trvala na svém Josie. „Jsem si tím jistá.“

„Může to být cokoli.“

Josie myslela na všechny lidské ostatky, které během své kariéry objevila. Na všechny oběti vražd, které viděla, na provizorní hroby, u kterých stála.

„Ne," řekla pevně, „určitě je to tělo."

Ve vysílačce se znovu ozval Hayesův hlas. „Tohle je záchranná operace, ne akce na vyzvednutí ostatků."

„Nemůžeme to tady nechat," odsekla Josie do vysílačky.

Sledovala, jak se srolovaná plachta začíná posouvat. Určitě byla zakopaná pod základy domu. Normální lidé nepohřbívali své mrtvé ve sklepě. Ať už byl v té plachtě zabalený kdokoli, stal se obětí vraždy. Josii její instinkty jen málokdy zradily. Věděla, že vzhledem k rychlosti proudu a nepředvídatelnosti záplav může trvat týdny, než tělo najdou, pokud ho teď nechají odplout. A nejen to. Co když na něj narazí někdo dřív, než ho najdou záchranáři?

„Musím to vytáhnout," prohlásila rozhodně do vysílačky.

Plachtu uvolnila velká větev, která kolem ní proletěla. Josie se doširoka rozkročila, aby udržela rovnováhu. Jednu nohu položila na okraj boku člunu. Kolem prosvištěly další cedule s kandidáty na starostu a jen těsně minuly nafouklý bok záchranného plavidla.

„Zůstaňte v téhle lodi, Quinnová!" zakřičel na ni Brownlow.

Josie se chodidlem opřela o bok lodi, skočila zpátky do vody a začala plavat směrem k plachtě. Jen matně si uvědomovala křik za sebou a z vysílačky na rameni. Voda kolem ní vířila, takže pro ni bylo těžké udržet směr. Poryv vzduchu z rotoru vrtulníku znovu zatlačil na hladinu a zpomalil proud na dostatečně dlouho, aby se mohla přiblížit. Každý sval v těle ji pálil námahou. Záchranná vesta ji držela na hladině, ale její objem ztěžoval plavání. Konečně se do-

stala dostatečně blízko, aby popadla modrý igelit. Přitáhla si plachtu k sobě a objala ji oběma pažemi. O chvíli později jí do ramena narazila Hayesova loď a uvěznila ji na místě. Brownlowův člun se přiblížil. Gretchen se naklonila a táhla za Josiin úvaz, dokud mezi nimi nezůstala jen srolovaná plachta. Josie plavala na místě a posunovala ji ke Gretchen. Ta plachtu s vynaložením značného úsilí vytáhla do člunu a pak se vrátila pomoct Josii.

Jakmile byla bezpečně ve člunu a tělo leželo mezi nimi, Josie se rozhlédla, ale druhá loď už dávno odplula. Brownlow zavrtěl hlavou, beze slova otočil člun a rychle vyrazil.

KAPITOLA 2

Záplavy donutily městský krizový štáb zřídit dočasné velitelské stanoviště na jednom z parkovišť dentonské univerzity. Nadmořská výška kampusu a jeho blízkost k nejpostiženějším oblastem města z něj dělala nejlepší místo k vyslání všech záchranářů a zajištění zásobování. Byly postaveny skládací stany a jeden roh parkoviště zaplnilo několik sanitek a policejních vozů čekajících na zavolání. Zbytek parkoviště zabírala nákladní auta, která vezla nebo táhla záchranné čluny všech tvarů a velikostí. Některé patřily městu, jiné dobrovolníkům ze sousedních měst, kteří přijeli na pomoc při povodni. Asi o kilometr a půl dál se nacházelo další stanoviště uvnitř městského parku, kde přívalové vody částečně zatopily softbalové hřiště. Záchranářské posádky dopravily své čluny do parku a odtud je spouštěly na vodu. Když Brownlow navedl člun na provizorní rampu, byli tam jediní. Na druhé straně pole stál jen jeho náklaďák. Josie a Gretchen vyskočily ze člunu a pomohly mu vytáhnout plavidlo na suchou zem. Josie se při chůzi v neoprenových botách bořila do bláta.

„To je dobrý," řekl jim Brownlow, když dostali loď z vody. „Než budeme pokračovat, Quinnová, chci, abyste věděla, že to, co jste tam udělala, bylo bezohledné a nezodpovědné. Do mého člunu už nevlezete."

Josie si dala ruce v bok. „Měla jsem…“

Přerušil ji. „Nechci to slyšet. Nemám na to čas. A nezajímá mě to. Přijedu s nákladákem a naložím člun. Co uděláte s *tímhle*?“

Ukázal směrem ke srolované plachtě položené na dnu loďky. Josie a Gretchen se na ni zadívaly. Josii hořel celý obličej, pod bradou si odepnula pásek helmy, sundala si ji a z vlasů si vytřepala vodu. Ne že by to bylo k něčemu dobré. Nepřestávalo mírně pršet. „Musíme to dostat do márnice. Soudní lékař bude muset provést pitvu.“

„Budeme potřebovat i důkazní zásahový tým,“ dodala Gretchen.

Brownlow zvedl skepticky obočí. „Důkazní tým? Vaše místo činu odplavalo.“

„Ne kvůli místu činu,“ vysvětlila Josie. „Kvůli plachtě, lepicí pásce a všemu ostatnímu, co je uvnitř s tělem.“

„Kontextové stopy,“ doplnila Gretchen.

Zavrtěl hlavou. „Doufám, dámy, že máte pravdu a že jde o tělo. Jinak se budete cítit opravdu hloupě, že jste pro to skočily do přívalové vody před televizní kamerou.“

Zíraly na něj.

„Co jiného by to mohlo být?“ zeptala se Gretchen.

Brownlow pokrčil rameny. „Nevím. Nějaký pes nebo tak něco? Kdo říká, že je to člověk?“

„Jsem si stoprocentně jistá, že je to člověk,“ odpověděla Josie. „Ale doufám, že se mýlíme, a pokud ano, budeme se cítit zatraceně dobře, protože to bude znamenat, že nemáme oběť vraždy.“

Gretchen se natáhla do člunu. „Vezmeme to do nákladáku.“

Brownlow zvedl obě ruce. „Do mého auta to nedáte.“

„Děláte si srandu?“ vyhrkla Josie.

Neodpověděl.

„Jen nám pomozte to dostat na velitelské stanoviště. Pak to můžu přemístit do svého auta a odvézt do márnice," pokračovala.

„Promiňte, dámy. Říkal jsem vám, abyste pro tu věc neskákaly, ale stejně jste to udělaly. Tohle mým nákladákem nepojede a vy dvě taky ne."

Když odcházel, Gretchen tiše utrousila několik jadrných slov.

Josie si povzdechla. „Neuvěřitelné. Pomoz mi dostat ty ostatky ze člunu. Můžeš tady zůstat a hlídat je, a já zatím dojdu pro svoje auto."

„Pro tvoje *nové* auto?" dobírala si ji Gretchen, když zvedly plachtu z loďky a našly místo dál od vody, kde se Gretchen mohla posadit a hlídat ji.

Josiin starý vůz, Ford Escape, byl před měsícem totálně zničený při nehodě. Právě si koupila nový. Povzdechla si, když si představila nedotčený šedý interiér a vůni nového auta, kterou byl vnitřek stále prosycený. „Ano, pro moje nové auto."

Gretchen si sedla na trávu vedle těla, sundala si helmu a prsty si projela krátké hnědé prošedivělé vlasy. „Vezmi jednu ze sanitek. Odvezou nás do márnice."

„Ne." Josie už mířila k univerzitnímu parkovišti. „Potřebujeme je pro živé. Nebudu právě teď odčerpávat zdroje. Ne během přívalových záplav."

„Dobrá volba," zavolala za ní Gretchen.

Josie prošla kolem Brownlowa, který připojoval záchranný člun k zadní části svého picku-pu, setřela si z obličeje další dešťovou vodu a vydala se na dlouhou cestu k parkovišti, kde zářivě oranžová cedule označovala velitelské stanoviště. Okamžitě si všimla zpra-

vodajských vozů, které obklopily jeden z třídicích stanů. Reportéři oblečení v ponče ch a pláštěnkách se shromáždili kolem Evelyn Bassettové, jež seděla na nosítkách a na hlavě měla přiložený ledový obklad. V rukou drželi telefony a pokřikovali otázky. Za nimi stáli kameramani a mířili na ženu velkými, těžkými, do igelitu zabalenými kamerami. Vedle ní stál Hayes. Když Josie přišla blíž, viděla, že i on si sundal helmu. Černé vlasy měl rozcuchané a trčely mu na všechny strany. Vypadal zhruba stejně starý jako ona, tedy něco přes třicet. Ostré čelisti mu pokrývalo tmavé strniště. Zabýval se tím, že paní Bassettové omotával kolem ramen deku.

„Paní Bassettová, měla jste strach? Myslela jste si, že vás voda smete?" zeptal se reportér.

„Samozřejmě že jsem se bála. Je mi sedmdesát osm! Ale nemyslela jsem si, že mě to odnese. Vy víte, kdo mě zachránil, že?"

„Detektiv Quinnová," vykřikl zezadu další reportér.

Josie cítila, jak se jí svírá žaludek. Před pěti lety vyřešila skandální případ mizejících dívek v Dentonu a od té doby se podílela na vyšetřování několika dalších mediálně sledovaných případů, které vzbudily pozornost na celostátní úrovni. Třikrát byla v pořadu *Dateline* díky své sestře, která byla známou a populární televizní reportérkou. A sama se stala jakousi místní hrdinkou. Taková poloviční sláva v rodném městě jí ve skutečnosti nevyhovovala. Případy, které ji dostaly do povědomí lidí, ji pronásledovaly. Chtěla jen dělat svoji práci, jak nejlépe uměla, jenže nechtěné popularitě se často nedalo vyhnout. Jak se přibližovala, zvedla ruku, aby si upravila vlasy. Znovu se ozval hlas paní Bassettové. „Tady je! Detektiv Quinnová! Moje hrdinka! Hned pro mě skočila, přesně to udělala."

Josie zkameněla. Na zlomek vteřiny, než se reportéři otočili a seběhli se k ní, zahlédla Hayesův zamračený obličej. Otázky na ni dopadaly zdánlivě ze všech stran, ačkoli žádná z nich se netýkala její záchrany paní Bassettové.

„Detektive Quinnová, co bylo uvnitř té plachty?“

„To, co jste vytáhla z vody, bylo tělo?“

„Detektive, máte potvrzeno, že v té plachtě bylo tělo?“

„Našly se uvnitř plachty lidské ostatky?“

Josie zvedla ruce a umlčela dav. „V tuto chvíli se k tomu nemůžu vyjádřit.“

Následovaly další výkřiky, tentokrát o poznání nadšenější. Josie musela mluvit hlasitě, aby je utišila. „Až budeme mít víc informací, dáme vám vědět. Teď mám práci.“ Naklonila se a zachytila pohled paní Bassettové. „Jestli vám to nevadí, ráda bych si promluvila s paní Bassettovou v soukromí.“

Reportéři se neochotně rozešli. Josie přešla ke stanu a byla ráda, že se na chvíli schová před deštěm. Čekala, dokud si nebyla jistá, že jsou všichni reportéři z doslechu, a pak se obrátila na paní Bassettovou. „Jak se cítíte?“

Paní Bassettová na ni mrkla. „Dobře, díky vám. Teď si jen musím zařídit bydlení.“

Hayes ji poplácal po rameni. „Nějaké vhodné místo najdu. Existují různé možnosti.“

„Máte jako majitel nemovitosti pojištění? Možná budete moct dům přestavět,“ navrhla Josie.

Paní Bassettová zavrtěla hlavou. „Byl to pronájem. Přišla jsem jen o věci uvnitř.“

„Je mi líto, že jste přišla o všechen majetek," utěšovala ji Josie. „Ale pár místních podniků věnovalo oblečení a další věci lidem, kteří při záplavách všechno ztratili. Budete moct získat to nejnutnější."

„Postarám se, aby dostala, co potřebuje," řekl Hayes rychle.

Paní Bassettová si položila ledový obklad do klína a chytila Josii za zápěstí. „Před patnácti lety jsem při požáru přišla o manžela. Vzdala bych se všeho, co jsem kdy v životě vlastnila, jen abych ho měla zpátky. Věci se dají nahradit."

Její optimistický přístup Josii ohromil. Poslední týden byl přímo pekelný, když sledovala, jak se členové její milované komunity ocitají v zoufalé situaci. Někteří z nich přišli o domov a mnoho dalších ztratilo většinu svého majetku. Zatím jim přálo štěstí, protože při záplavách nikdo nepřišel o život, ale přesto se lidé cítili vyhnaní a zničení. Josie poklepala paní Bassettovou po ruce. „Vašeho manžela je mi líto. Nebude vám vadit, když se vás zeptám na pár věcí?"

„Teď na to není vhodná doba," upozornil ji Hayes.

Josie si ho nevšímala a obrátila se na paní Bassettovou. „Jak dlouho jste v domě žila?"

„Patnáct let. Nastěhovala jsem se hned po požáru. Z pojistky jsem měla peníze na rekonstrukci, ale bez manžela jsem dům nechtěla opravovat. Jenže tady byla otázka pozemku, který jsem stále ještě vlastnila. Nebyla jsem si jistá, co mám dělat, potřebovala jsem čas na rozmyšlenou. Byla jsem bez domova – děti jsme neměli a už příliš dlouho jsem zneužívala pohostinnosti švagrové –, tak jsem si hledala pronájem, než všechno zařídím. Dům chtěl pronajmout jeden místní právník. Byl docela milý. Dohodli jsme se, že nájem budeme prodlužovat po měsíci."

„Ale nikdy jste neodešla," doplnila ji Josie.

Paní Bassettová pustila Josiinu ruku a přitáhla si deku těsněji kolem ramen. „Všechno běží tak rychle, že? Pozemek, na kterém stál náš dům, jsem prodala a peníze jsem uložila stranou. Ale nikdy jsem se nedostala k tomu, abych si koupila něco jiného. Abych řekla pravdu, nějak mě to nezajímalo. Bylo jednodušší zůstat v pronájmu. Pan Plummer – to je majitel domu – se vždycky o všechno postará. Když se něco rozbije, nechá to opravit. Když je potřeba vyměnit nějaký spotřebič, nechá ho dodat a nainstalovat. Stará se o všechno, dokonce i o úpravu zahrady a úklid sněhu. Vždycky se ke mně choval hezky. Platím jen nájem a služby. Kdybych si koupila něco vlastního, koho bych si na všechny ty věci zavolala?"

„Znáte křestní jméno pana Plummera?"

„Calvin. Calvin Plummer. Má kancelář v jižním Dentonu."

„Říkala jste, že se stará o všechno kolem domu. Od té doby, co tam bydlíte, udělal někdy nějakou práci nebo nechal někoho udělat něco na základech domu?"

„Ne, pokud si vzpomínám, tak ne."

„Víte něco o tom předmětu, který jsme vylovili?"

„Já? Ne. Nevěděla jsem, že tam je. Suterén byl betonový. Viděla jste, jak se rozpadl," odpověděla paní Bassettová.

„Když už mluvíme o suterénu," pokračovala Josie, „měla jste někdy nějaké problémy tam dole od té doby, co jste v domě bydlela?"

„Sem tam prasklá trubka, ale to bylo všechno. Pan Plummer prostě někomu zavolal, aby přišel a opravil to."

„V domě jste posledních patnáct let bydlela sama?"

Paní Bassettová přikývla.

„Nezůstali u vás delší dobu žádní příbuzní? Spolubydlící?“

„Jen já, detektive Quinnová.“

„Josie.“

Paní Bassettová se usmála a Josie jí úsměv oplatila. „Víte, kdo tam bydlel před vámi?“

„Nevím. To byste se musela zeptat pana Plummera.“

„To udělám. Dala bych vám vizitku, ale žádnou u sebe nemám. Všechny věci jsem nechala v autě. Kdybyste něco potřebovala, můžete zavolat na číslo policejní stanice a požádat, aby vás se mnou spojili.“

Josie paní Bassettové stiskla rameno a zamířila k autu. Bičoval ji déšť. Podívala se ke vjezdu na parkoviště a viděla, jak se reportéři sbíhají k Brownlowovi, který právě přijel. Pak jí výhled zastínil Hayes. Rázným krokem mířil k ní a probodával ji modrýma očima. Josie se zastavila a připravila se na srážku. „Máte nějaký problém?“ předešla ho.

„Sakra dobře víte, že mám,“ vyštěkl, když k ní došel. „Jednala jste výslovně proti příkazům operátora vašeho člunu a skočila jste do vody, abyste vytáhla… čert ví, co jste vlastně vytáhla.“

„To, co jsem vytáhla, bylo tělo, pravděpodobně oběť vraždy.“

„To, co jste udělala, bylo nebezpečné, nezodpovědné a bezohledné. Dneska jste tam ohrozila nás všechny, když jste vylovila tu plachtu…“

„Tělo.“

Frustrovaně si povzdechl. „*Plachtu,*“ zdůraznil. „Vlastně nevíte, jestli se jedná o tělo. Jde mi o to, že jste sama sebe dostala do pozice, kdybychom vás možná museli zachraňovat, což by nás ostatní vystavilo nebezpečí. Zdroje města jsou už teď přetížené.“

Josie si ho změřila přimhouřenýma očima. „Hayesi, nemusíte mi říkat, jak špatná je situace. Kdy naposledy záchranná služba využila městské detektivy, aby se účastnili záchranných akcí ve vodě?“

Neodpověděl.

„Hayesi, vy jste záchranář, nemám pravdu?“

Založil si ruce na prsou. „Jsem zdravotník. A taky jsem certifikovaný záchranář na divoké vodě.“

Zvedla bradu k nášivce na jeho suchém obleku. „Pracujete pro město Dalrymple, je to tak?“

Neřekl nic a zamračil se na ni.

„Dalrymple ani není součástí Dentonu. Pracujete tady jako dobrovolník, čehož si vážíme. Ale já pracuju pro policejní oddělení města,“ dodala. „Jak asi víte.“

„Vím přesně, kdo jste,“ odsekl a kapky deště mu kaskádovitě stékaly po obličeji. „Nemyslete si, že vás vaše sláva tady z toho dostane.“

Josie k němu udělala krok a Hayes ucouvl. „Z čeho?“

„Dneska jste ohrozila životy, když jste šla po té plachtě.“

Šťouchla ho do hrudi. „Vyřiďte si to s mým šéfem. Ale řeknu vám jedno – já lidi neopouštím. Mrtvé ani živé. Ať je v té plachtě kdokoli, byl něčí dítě. Možná něčí sourozenec nebo rodič. Chtěl byste, aby někoho, koho jste miloval, zabalili do plachty a zakopali pod domem?“

Opět neodpověděl. Upíral na ni pohled a rty stiskl do tenké linky.

„Myslím, že ne. Vaše práce je zachraňovat lidi. A já v té svojí mám na starosti mrtvá těla. Co kdybyste se držel svojí práce a nechal mě dělat tu moji? A teď mě omluvte, musím odjet do márnice.“